

Sygn. akt V GC 186/12

WYROK

WIM IEN IURZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Dowhanycz-Turoń
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Jagiela

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2012 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) SA w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 806,91 zł (dwa tysiące osiemset sześć złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.01.2012 r. do dnia zapłaty.

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 308,91 zł tytułem kosztów postępowania.

III. postępowanie umarza w zakresie kwoty 1 166,33 zł.

Sygn. akt V GC 186/12

UZASADNIENIE

J. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w pozwie z dnia 26.01.2012 r. skierowanym przeciwko (...) **S.A. w S.** wniósł o zasądzenie kwoty 3 973,24 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w wyniku kolizji, która miała miejsce w dniu 18.05.2011 r. uszkodzeniu uległ należący do A. M. pojazd marki V (...) o numerze rej. (...). Odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki tego zdarzenia ponosi pozwana u której ubezpieczony w zakresie OC był pojazd sprawcy szkody. Podniósł, że poszkodowany dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu w warsztacie naprawczym powoda i w związku z tym powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 12 901,87 zł netto (15 869,30 zł brutto). Cena usługi została ustalona w oparciu o sporządzoną przez warsztat kalkulację naprawy. Pomimo przedstawienia przez poszkodowanego kalkulacji kosztów naprawy pozwanej wypłaciła ona odszkodowanie jedynie w wysokości 8 928,63 zł. Powód wskazał, że zaniżono koszty naprawy pojazdu bezpodstawnie i domaga się zasądzenia różnicy pomiędzy kwotą 12 901,87 zł a 8 928,63 zł. Dodał, że nabył wierzycelność objęta pozwem od A. M..

Strona pozwana **w odpowiedzi na pozew** (k. 36) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznała, że ponosi odpowiedzialność za szkodę co do zasady ale zarzuciła, że spełniła już swoje zobowiązanie wypłacając kwotę 8 928,63 zł. Podniosła, że uszkodzony pojazd w chwili wypadku nie był już objęty gwarancją, stąd też nie było niezbędnym naprawianie go w autoryzowanym salonie przy zastosowaniu najdroższych części zamiennych. Wskazała, że na rynku są dostępne inne warsztaty które oferują wysokiej jakości naprawę, przy zastosowaniu mniejszych kosztów.

Pismem z dnia 19.10.2012 r. (k.202) powód **ograniczył powództwo** domagając się zasądzenia kwoty 2 806,91 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami.

(bezsporne, wydruk z CEiDG k. 7)

Bezsporny między stronami był fakt uszkodzenia w dniu 18.05.2011 r. pojazdu V. (...) o numerze rej. (...) należącego do A. M. z winy innego uczestnika ruchu drogowego, posiadającego umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Bezsporna była legitymacja czynna wobec pozwanego w związku z faktem nabycia przez J. K. w dniu 05.12.2011 r. wierzytelności A. M. względem strony pozwanej (art. 509 k.c.).

Poszkodowany dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu w warsztacie naprawczym powoda i w związku z tym powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 12 901,87 zł netto (15 869,30 zł brutto). Cena usługi została ustalona w oparciu o sporządzoną przez warsztat kalkulację naprawy.

Strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w wysokości 8 928,63 zł netto w oparciu o sporządzoną przez siebie kalkulację naprawy.

Powód wzywał w dniu 13.02.2012 r. stronę pozwaną do zapłaty kwoty 3 973,24 zł w terminie 7 dni domagając się zapłaty różnicy pomiędzy kwotą z faktury VAT (...) a wypłaconym dotychczas odszkodowaniem. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

(kopia faktury VAT nr (...) k. 14, kopia kalkulacji naprawy z dn. 26.05. 2011r. k. 10-13, decyzja w sprawie wypłaty odszkodowania z dn. 14.07.2011r. k. 15, umowa przelewu wierzytelności z dn. 05.12.2011r. k. 9, przesądowe wezwania do zapłaty k. 25-28, akta szkodowe nr 321185/2011/0520 k. 46-163, kalkulacja naprawy k. 38-45)

W kosztorysie sporządzonym przez stronę pozwaną na podstawie której wysokość szkody ustalono na kwotę 8 928,63 zł netto zastosowano stawkę za roboczogodzinę w wysokości 90/90 zł. Nieprawidłowo wybrano metodę lakierowania - przyjmując „części montażowe wybudowanie”. Prawidłowo powinno być „wstępne lakierowanie części wybudowanie”. Innych błędów przy sporządzaniu kalkulacji przez stronę pozwaną nie było. W naprawie użyto oryginalnych części zamiennych, nie stosowano potraćeń amortyzacyjnych części zamiennych i lakieru.

Na terenie J. i okolic średnia stawka arytmetyczna stosowana w warsztatach i zakładach lakierniczych dla naprawy blacharsko-lakierniczej za 1 rbg wynosi 124 zł, zaś dla naprawy lakierniczej - 137 zł.

Koszt naprawy pojazdu V. (...) o numerze rej. (...) wynosi 11 735,54 zł netto tj. 14 434,71 zł brutto.

(opinia biegłego wraz z opinią uzupełniającą k. 183-195, 218v)

Sąd zważył, co następuje :

Bezspornym w niniejszej sprawie było, iż strona pozwana zobowiązana była wobec powoda do wypłaty odszkodowania za szkody spowodowane zdarzeniem drogowym z dnia 18.05.2011 r. z udziałem pojazdu V. (...) o numerze rej. (...).

W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z tym przepisem umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Paragraf 4 tego przepisu stanowi, iż uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie wysokości należnego odszkodowania odpowiadającego kosztowi naprawy pojazdu. Powód podkreślał, że prawidłowa jest sporządzona przez niego kalkulacja w oparciu o którą wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 12 901,87 zł. Natomiast strona pozwana podnosiła, że jej kalkulacja szkody opiewająca na kwotę 8 928,63 zł jest poprawna i odzwierciedla wartość szkody. Weryfikacji owych kalkulacji i samodzielnych obliczeń dokonał również biegły sądowy w sporządzonej na zlecenie Sądu opinii. Powód po otrzymaniu opinii biegłego zmodyfikował powództwo (k.202) i za biegłym wskazał, iż koszt naprawy powypadkowej wyniósł 11 735,54 zł.

Zasadą jest, że naprawienie szkody polega na przywróceniu stanu poprzedniego, chyba że poszkodowany wybrał świadczenie polegające na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej, albo że za świadczeniem w pieniądzu przemawiają szczególne okoliczności. Z tej zasady wyrażonej w art. 363 § 1 k.c., a ponadto podstawowej normy z art. 361§2 k.c., wynika również, że w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć koszt nowych części i innych materiałów których użycie byłoby niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Przywrócenie bowiem rzeczy do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów i materiałów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (vide : wyroki SN z dnia 20.10.1972 r. II CR 425/72, 5.11.1980 r. III CRN 223/80).

Sąd uznał, że dochodzone przez powoda koszty naprawy pojazdu były celowe i uzasadnione. Zatem strona pozwana powinna wypłacić odszkodowanie obejmujące całość tak udokumentowanych kosztów.

Sąd zasięgnął opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny pojazdów i kosztów napraw powypadkowych J. W. w celu zweryfikowania prawidłowości kosztorysu sporządzonego przez stronę pozwaną. W ocenie Sądu biegły sporządził opinię w sposób prawidłowy i rzetelny. Odpowiedział w całości na pytania Sądu i w ustnej opinii uzupełniającej na zarzuty strony pozwanej. Sąd w całości podzielił więc treść i wnioski opinii. Wynika z nich jednoznacznie, że w kosztorysie sporządzonym przez stronę pozwaną na podstawie której wysokość szkody ustalono na kwotę 8 928,63 zł netto zastosowano stawkę za roboczogodzinę w wysokości 90/90 zł. Była to błędna stawka albowiem nie odpowiadała ona cenom jakie obowiązują na lokalnym rynku w tym zakresie. Zważyć bowiem trzeba, że na terenie J. i okolic średnia stawka arytmetyczna stosowana w warsztatach i zakładach lakierniczych dla naprawy blacharsko-lakierniczej za 1 rbg wynosi 124 zł, zaś dla naprawy lakierniczej - 137 zł. Sąd miał na uwadze, że nieprawidłowo wybrano również metodę lakierowania – przyjmując w kosztorysie określenie „części montażowe wybudowanie”. Prawidłowo powinno być natomiast „wstępne lakierowanie części wybudowanie”. Istotne przy tym jest, że innych błędów przy sporządzaniu kalkulacji przez stronę pozwaną nie było. W naprawie użyto oryginalnych części zamiennych, nie stosowano potrąceń amortyzacyjnych części zamiennych i lakieru.

W niniejszej sprawie nie można uznać, aby wybrany przez biegłego sposób naprawy pojazdu zawyżał koszt naprawienia szkody. Jest oczywiste, iż każdy zakład naprawczy może stosować odmienne stawki za prace lakiernicze i blacharskie. W odniesieniu do niniejszej sprawy należy jednak wskazać, iż uprawniony nie jest obowiązany wykonywać naprawy u najtańszego usługodawcy, lecz dążąc do przywrócenia stanu sprzed powstania szkody, jest uprawniony do wyboru usługodawcy na lokalnym rynku charakteryzującego się odpowiednim poziomem usług, jakością sprzętu używanego do naprawy szkody, wyszkoleniem i umiejętnościami personelu, co daje mu gwarancję prawidłowego wykonania naprawy. Biegły zaś do celów wydania opinii uśrednił stawki cen obowiązujące w tym zakresie z 10 zakładów naprawczych przyjmując słuszne założenie, że naprawa wypadkowa dokonana będzie na porównywalnym poziomie. Nadto warsztaty owe wyposażone są w ramy kontrolno pomiarowe oraz kabiny lakiernicze, zgodnie z dyrektywą UE nr (...).

Sąd miał na uwadze, że w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03) Sąd Najwyższy podkreślił zasadność stosowania cen z rynku lokalnego. Wskazał również, że "kosztami (naprawy) "ekonomicznie uzasadnionymi" są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w warsztacie naprawczym były wyższe od przeciętnych".

Zdaniem Sądu również podnoszone w odpowiedzi na pozew argumenty dotyczące wieku uszkodzonego pojazdu i jego zużycia, braku gwarancji nie zasługiwały na uwzględnienie wobec faktu, że wartość całkowita pojazdu ustalona przez stronę pozwaną nie przekraczała szkody ustalonej w pojeździe. W literaturze przedmiotu, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego od lat przyjmuje się, że w sytuacji gdy koszty naprawy nie przekraczają wartości samochodu-pełne odszkodowanie należy ustalić na podstawie określonych kosztorysowo kosztów naprawy (tak m.in.: SN w wyroku z 16.05.2002 r. V CKN 1273/00).

W odniesieniu do zarzutów strony pozwanej do opinii biegłego (k. 206) podkreślić trzeba, że sam obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela pojawił się już z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy, za jaką cenę lub czy w ogóle zmierza go naprawić (vide : uzasadnienie uchwały SN z 15.11.2001 r. III CZP 68/01 i powoływane tam orzeczenia). Zatem stąd wniosek, że biegły prawidłowo obliczył wysokość szkody w opinii głównej.

Z powyższego wynika, że ustalony w prawidłowy sposób przez biegłego koszt naprawy pojazdu V. (...) o numerze rej. (...) wynosi 11 735,54 zł netto. Od kwoty szkody należało oczywiście odjąć sumę dotychczas powodowi wypłaconą tj. 8 928,63 zł.

Wobec powyższego oraz wobec żądania pozwu Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 806,91 zł. Ustawowe odsetki za zwłokę w spełnieniu świadczenia zasądzono na podstawie art. 481§ 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia jego wniesienia - 26.01.2012 r., co odzwierciedla punkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na dyspozycji art. 100 k.p.c. stanowiącego o stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu. Zważyć zatem należało, że powód domagał się zapłaty kwoty 3 973,24 zł, zaś cofnął powództwo o sumę 1 166,33 zł. Biorąc pod uwagę kwotę żadaną oraz zasądzoną Sąd stwierdził, iż powód w 70,65% wygrał niniejszy spór sądowy, zaś pozwana w 29,35%. Wynik procentowy należało więc odnieść do kosztów poniesionych przez strony. Sąd miał na uwadze, że powód poniósł łączne koszty w kwocie 2 108,99 zł (199 zł – opłata od pozwu, 1 292,99 zł opinii biegłego i 617 zł koszty zastępstwa procesowego), natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Pomnożywszy owe koszty stron przez ich procentowe wygrane tzn. 2 108,99 zł x

70,65% oraz 617 zł x 29,35%. Sąd uzyskał odpowiednio wyniki 1 490,00 zł i 181,09 zł. Ich różnica stanowiła kwotę 1 308,91 zł i należało zasądzić ją od strony pozwanej na rzecz powoda – co odzwierciedla punkt II wyroku.

W punkcie III wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 1 166,33 zł na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. wobec cofnięcia powództwa w tym zakresie przez powoda.